

Кад поставимо ово питање људима око себе, најчешћи одговор је: "Не знамо колико су нас покрали, ал' бре све су узели". И не треба нека комплексна анализа да потврди животну стварност овог нашег здраворазумског закључка. Ипак, "ако коза лаже, рог не лаже", неопходно је квантификовати и изанализирати ову крађу да бисмо бар оквирно сазнали детаље: ко, како, и колико су нас покрали. Поготову што ми сада имамо историјску дужност да нашим будућим генерацијама јасно укажемо на своје грешке којима смо упропастили и наше и њихово наслеђе.

У принципу, налажење одговора је просто. Прво утврдимо коју смо то вредност ми имали, затим утврдимо коју то вредност ми сада имамо, и разлика ће нам рећи колико су нас у међувремену покрали. Узмемо само период од 1991. до данас. Овај период има посебан, практичан значај због наше непосредне моћи и одговорности да својим сувереним демократским процесом сменимо овај нама наметнути систем власти, и ревидирамо погубне резултате и очајно стање у које нас је овај режим закопао. То што режим својевољно манипулише системом и не прихвата смену, апсолутно са нас не скида директну одговорност што му ми то дозвољавамо.

Ствари почињу да се мало компликују када покушамо одредити шта је наша имовина, и како је вредновати. Уопштено, нашу имовину представљају материјална (опипљива) и нематеријална (неопипљива) добра. У наша материјална добра спадају: становништво/популација, земља/територија, природна богатства, некретнине, трајна производна добра, потрошна добра, робне залихе, и тд... У наша нематеријална добра спадају: људско искуство-знање-умеће, здравље и систем здравствене заштите народа, наша целокупна духовна традиција и културна-историјска баштина, образовање и образовни систем народа, институциони и правни систем народа, социополитички фактори – слобода, једнакост, својинска права, квалитет духовног и физичког живота, итд...

Посебну, огромну вредност чини акумулирани улог свих жртава и крви наших предходних генерација које су нама у наслеђе и аманет оставиле сва ова материјална и нематеријална добра.

Не постоји разрађен, свеобухватан метод за вредновање наше кумулативне имовине. Најлогичније је почети са преском (у датом тренутку) кумулативног биланса стања наше

имовине. Преовлађујућа западна (неоколонијална) пракса формирање биланса стања и вредновање имовине своди се искључиво на "тржишно" вредновање материјалних добара која се у циклусу репродукције капитала производе за тржиште – некретнине, трајна производна добра, потрошна добра, робне залихе,... Тако да биланси стања западних економија садрже само тржишне вредности материјалних добара и ликвидни капитал, док су вредности нематеријалних добара и људског фактора потпуно изостављене. Треба још истаћи да у неоколонијалном систему вредности, природна богатства немају својствену вредност већ се индиректно вреднују тек као остатак тржишне вредности процеса и технологија којима се природна богатства формирају у тржишну робу.

Због таквог приступа, вредност становништва, територије, природних богатстава и нематеријалних/људских добара се подништава и потпуно подређује фиктивној вредности ликвидног капитала (новца) којим монополски оперише само ексклузивна неколицина људи. Управо тај монопол (ексклузивност контроле токова) над оперативним монетарним механизмима практично разбија сваку мит о "објективном мерилу тржишта". На пример, у иницијалној фази монетарне експанзије (драстичног штампања новца без покрића), ексклузивна неколицина користи свој монопол над механизмима кредитно-монетарних токова, да у кратком року шпекулацијом преузме тржишна материјална добра за себе, а цели народ остави у немаштини и са хиперинфлацијом која тржишно обезвређује сву његову имовину. Такве шпекулације и пирамидалне схеме углавном се финансирају негативним реалним каматним стопама, што је губитак који опет у крајњој линији апсорбује народ. Ми смо ово већ видели и дебело искусили на својој кожи (крајем осамдесетих и деведесетих), док то искуство тек сада сустиже већину народа западних тржишних економија.

На другој страни имамо неоколонијални рецепт где ексклузивна неколицина користи свој монопол монетарне контроле да драстично смањи количину новца на тржишту, чиме се и драстично обара тржишна вредност свих добара. Од 2000. године, режим у Србији се унилатерално (без икаквих компензација, повољности и олакшица) потпуно одрекао суверености нашег монетарног система у корист једностраних ММФ и ЕУ монетарних диктата, и тиме нас потпуно подредио неоколонијалном систему бруталног обезвређивања нас и наше имовине [\[1\]](#).

Србија нема консолидовани биланс стања имовине, тако да ми уопште не знамо ни вредност наших материјалних добара, а камоли вредност наших нематеријалних добара и људског фактора. Уз то, принудном приватизацијом са драстичном рестрикцијом ликвидног капитала, режим је ликвидирао већину наших материјалних/капиталних добара тек за којих 5% њихове реалне тржишне вредности. Јер једно је аукцијски за US\$5 милиона ликвидирати фабрику као руину са зарђалом скаламеријом (и то углавном

једном једином спекулативном купцу), а сасвим друго је што нам треба US\$100 милиона да бисмо ту фабрику (такву каква је) ни из чега на тржишту створили – са свом технологијом, искуством, знањем и умећем радника, са традицијом производних програма, снабдевачима и кооперантима, тржиштем и купцима,....

Нажалост, још нема студија којима би се подробније утврдило колико нас је коштала режимска приватизација – ликвидација наших материјалних добара последњих 20 година. Процене се крећу углавном између 60-100 милијарди долара, што представља око 5 година реалног бруто производа Србије. Међутим, пре него што се усредсредимо и латимо комплексне техничке анализе ових наших материјалних губитака, морамо прво погледати и наше губитке нематеријалних и људских вредности које је произвела погубна режимска политика у овом периоду. Као што ћемо доле видети, ма како огроман овај губитак материјалних добара био, он представља тек само 5% губитка вредности наших нематеријалних добара и људског фактора.

За нас је интересантно да чак и западне студије процењују вредност тржишних материјалних добара само као фракцију укупне вредности нематеријалних добара и људског фактора. У овим проценама, људски фактор се вреднује делом као акумулирана тржишна вредност улога нације у формирању просечног радника (трошкови здравства, образовања, обуке,...), а делом као процењена вредност будућих нето зарада радника. Обе ове вредносне компоненте људског фактора се умањују неком просечном стопом амортизације током радног века радника, и коригују за непродуктивне/пензијске године живота. Дакле, човек се у суштини третира као потрошно средство у репродукцији капитала. Тако је на пример 1991. вредност људског фактора у САД процењена је на око 100,000 по глави или укупне вредности од око US\$30,000 милијарди, док је укупна вредност материјалних добара и ликвидног капитала САД процењена на око US\$15,000 милијарди [\[2\]](#).

Ако рачунамо да је режимска репресија (од 1991. па до данас) из Србије изгнала око три милиона углавном младих, способних и високо образованих, који на западу сигурно тржишно вреде бар US\$100,000 по глави – онда само на овоме тржишном губитку људског фактора, режимска власт је оштетила Србију за око US\$300 милијарди (из 1991.) што прерачунато у садшњу вредност износи око US\$600 милијарди. Да буде још горе, ликвидацијом/аукцијом фиксног капитала и материјалних добара у спрези са зеленашком рестрикцијом обртног капитала, режим је бар за још толико обезвредио преосталих 70% људског фактора Србије [\[3\]](#).

Очигледно да за режимску власт у Србији уопште не постоје територијалне,

нематеријалне и људске вредности српског народа. А без нематеријалних и људских вредност, и оно нешто мало наших материјалних добара постаје безвредан, отпадни материјал. Апсолутно нема смисла нити логике да режим (који чини 1% становништва), само ради свог паразитског опстанка, силом принуде државног апарата потпуно обезвређује преосталих 99% становника Србије и приморава их да своје људске и материјалне вредност остварују ван своје рођене земље.

Са сигурношћу можемо тржишно проценити да је задњих 20 година режимска власт оштетила Србију и народ за минимум US\$1,200 милијарди. Ако издвајамо "султански деветак" нашег годишњег бруто производа, требаће нам следећих 400 година да тај губитак надокнадимо. Режим нам је овим дословно наметну ново Косово и јад и беду вековног робовања. Са личне/индивидуалне перспективе, свако од нас је у задњих 20 година оштећен за бар US\$170,000. Дакле, сваког од нас режимска власт кошта бар US\$8,500 годишње, или US\$708 месечно, или US\$24 дневно, или ти US\$1 на сат. Још сада, за свој реизбор, режим ми нуди мамац од којих US\$100 из приватизације Телекома. Значи добијам US\$100 да би за наредне 4 године гарантовано изгубио минимум US\$34,000. Па ко је онда овде луд? Луд је сигурно онај ко још чека годину дана да смакне овакав режим са власти.

[1] Садашња криза у Грчкој такође је пример нео-колонијалног обезвређивања имовине Грчког народа, који је сувереност свог монетарног система предао на милост централном монетарном систему ЕУ/Немачке, а за узврат добио нешто почетних дарова и погодности на мамац. Пре или касније, ђаво увек дође по своје.

[2] Keith M. Carlson: The US Balance Sheet, The Federal Reserve Bank of St.Louis 1991.

[3] Према статистичким подацима, Србија има 6.3 милиона радно способних а само 1.7 милиона запослених. Што значи, око 4.6 милиона или уопште није запослено, или ради на црно за ситне паре, или само производи најнеопходније за одржање живота (старачка сеоска домаћинства).